

Synoda o synodalitě – plzeňská diecéze – vikariátní setkání kněží CH+SO I.

Skupina: Jedenáct kněží vikariátu Cheb a Sokolov; **Datum:** 28. 3. 2022 dopoledne

Moderátor a zapisovatel: Petr Hruška; **Kontakt:** hruska@bip.cz, tel. 608 656 557

I. téma: Základní otázka synody se zaměřením na „společnou cestu“ uvnitř diecézního presbyteria

1. Osobní zkušenosti se „společnou cestou“ v diecézním presbyteriu (doplněné o podněty z následného dialogu)

Vikariátky a kněžské dny:

- Vikariátky jako dobrý prostor, kde se podělíme o zkušenosti z pastorační práce a vzájemně se inspirujeme.
- Vikariátky chápeme jako prostor pro dialog mezi kněžími – potřeba růstu, moc to zatím neumíme, často není prostor pro vzájemné naslouchání, zabředáme do nekonečných debat či monologů, je to někdy utrpení.
- Na vikariátkách (ale i někdy v osobních setkáních) chybí duchovní výměna, sdílení o osobním životě.
- Mám radost, že při vikariátkách se někdy daří sdílení v oblasti pastorační práce, méně pak v oblasti spirituality.
- Vikariátky vidím jako dobré v tom, že tam existuje výměna informací a plánů v pastorační práci.
- Kněžské dny jsou hezké, ale někdy to vypadá, že jen kvůli splnění si povinnosti.

Pastorační supervize:

- Nakousli jsme i otázku tutorů. Jejich bohužel častá nefunkčnost může být, dle některých, doplněna, i když asi ne nahrazena, právě skupinovou pastorační zpětnou vazbou na vikariátkách.
- Zkušenost z praxe na kaplanském kurzu – skupinky po čtyřech, každý je někam vyslán, poté ve skupině prezentuje zprávu o své praxi, ostatní to komentují (konstruktivní zpětná vazba) – je to někdy náročné naslouchat jiným pohledům na věc, ale je to dobrá a přínosná inspirace i pro nás, třeba pro vikariátky.

Neformální setkávání:

- Mezi námi kněžími někdy cítím „preventivní hranici komunikace“ (dál si tě už nepustím). Nevím, co s tím.
- Míra otevřenosti v komunikaci je také daná osobnostně.
- Důležité je především setkávat se a vzájemně se poznávat (program je pak druhotný).
- Drží mě neformální setkávání s několika kněžími napříč vikariáty.
- Málo času si bohužel dělám na neformální osobní návštěvy kolegů.
- Trápí mě škatulkování různých skupin kněží v diecézi do různých (až nezdravě) uzavřených „bublin“.
- Za totality jsme se se skupinou kněží setkávali třeba i každý týden, drželo nás to nad vodou.

Osobní vztahy:

- „Synodou“ je pro mě každé setkání člověka s člověkem. Nepotřebuji nějakou formální „synodu“ (s pravidly a závěry) na to, abych se s někým setkával. S tím mám vždycky špatné zkušenosti (viz Plenární sněm). Osobní setkávání se s lidmi – to je příležitost, aby církev uhájila víru.
- Každý jsme jiný, vnímám bohatství různých spiritualit (řehole) i různých charakterů (vtipálek, systematických).
- Je důležité mít aspoň jednoho či dva důvěrníky (výborná zkušenost – jezdíme s partou 4 kněží vždy společně na exercicie – možnost nejen inspirace, ale i neformálního společenství).

Spolupráce:

- Důležitost spolupráce mezi kněžími např. při přípravách ke křtu, kde je třeba respektovat určitá základní pravidla a jinými (volněji) přístupy „nenabourávat“ snahu kolegů o poctivou přípravu. V tom může pomoci dobrá komunikace mezi námi či výměna na vikariátkách.
- Zároveň ale bylo připomenuto, že je třeba také mít také (a především) citlivost pro konkrétní situace lidí a přizpůsobovat se jejich potřebám a možnostem. A pak samozřejmě dobře komunikovat s kolegy.
- Nutnost „nechat působit Boží milost“ (volně, nesusazovat ji nějakými koncepcemi, plány, studii, škatulkami...). Jsem praktik a střelec. Nepotřebuji nějaké teorie a systémy. Volnost pro Ducha svatého.

2. Doporučení pro rozvoj synodality v diecézním presbyteriu (individuální, ne za celou skupinu)

1. Rozvíjet vikariátky, kde bude prostor pro sdílení v oblasti (1) spirituality, (2) pastorační práce, (3) technikálií.
2. Učit se vzájemně se přijmout, jací jsme (faráři mezi sebou, faráři – farníci) a respektovat se tak.
3. Mezi kněžími se učit konstruktivní zpětné vazby a vzájemné podpoře (osobní, finanční, praktické...).
4. Hledat cesty, jak při kněžských dnech vytvořit větší prostor pro osobní sdílení a setkávání.
5. Pojmenovávat pravými jmény, nebát se otevřít bolavá místa a mít odvahu ke společnému hledání řešení.
6. Dát větší prostor pro osobní neformální vztahy, návštěvy či akce, ale samozřejmě nevnucovat.
7. Být jedno v Kristu Pánu v síle Ducha svatého.

Pozn.: Se zápisem vyjádřili souhlas všichni přítomní kněží.